

Arrest

nr. 157 166 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen en van 12 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. verworpen wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen.

Bovendien hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Volgens de advocaat van betrokkene zou betrokkene sinds 2004 in België verblijven. Echter, uit het P.V. met nummer DK95/000120/2011 (d.d. 11.03.2011) blijkt dat betrokkene aan de politie van de zone Weser-Göhl heeft verklaard dat hij sinds eind 2008 in België verblijft. Hij verklaart daarnaast ook dat hij in Italië geweest is en daar een asielaanvraag heeft ingediend in 2009. Bovendien werd betrokkene opgepakt in het station te Aken (Duitsland), waarna het hierbovenvermelde P.V. werd opgesteld. Omwille van bovenstaande elementen kan betrokkene zich niet beroepen op een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar in België. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene legt getuigenverklaringen voor, heeft zich ingeschreven voor Franse lessen, legt een (ongedateerd) arbeidscontract bij SOFIA BVBA voor en zou dus werkwilbig zijn), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

Indien betrokkene met bovenvermeld arbeidscontract zich had willen beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, dient vermeld te worden dat om hierop aanspraak te kunnen maken, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij SOFIA BVBA voor de duur van 12 maanden. Echter, het arbeidscontract dat hij voorlegt, is ongedateerd. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te kunnen komen, dient betrokkene een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. De instructies van 19.07.2009 vermelden immers het volgende: "Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen" en verder "In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009". In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt dit verder toegelicht: "Onder (in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.dB' moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld. Aangezien het arbeidscontract van betrokkene niet gedateerd is, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de arbeidsovereenkomst tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 is opgemaakt. Hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 12 april 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.3. Waar de verzoekende partij stelt dat Frans de proceduretaal is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat enerzijds de eerste bestreden beslissing, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, zoals blijkt uit de bespreking van de middelen, door het bestuur werd genomen in het Nederlands en anderzijds de verzoekende partij zelf door deze beslissing als eerste te vermelden in haar verzoekschrift aangeeft deze beslissing te beschouwen als zijnde de hoofdbeslissing, wordt *in casu* de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad gehanteerd. De verzoekende partij heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen een behandeling van haar beroep in de Nederlandse taal.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 39, §2 en 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken van 18 juli 1966, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het ‘*principe général de droit et de bonne administration et du raisonnable*’.

3.2. De verzoekende partij betoogt dat artikel 39, §2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken voorziet dat de minister, die een centrale dienst is in de zin van hoofdstuk 5, sectie 1 van de tekst, voor alle banden met de lokale diensten de taal van de regio gebruikt, te weten *in casu* de gemeente Verviers, aldus het Frans, dat voornoemd artikel geschonden is doordat de bestreden beslissing gericht aan de burgemeester van Verviers opgesteld werd in het Nederlands en

het Frans. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing eveneens artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken schendt daar dit aan de administratieve autoriteiten die centrale entiteiten vormen waarvan de werkring het ganse land bestrijkt, waaronder de verwerende partij, oplegt om in hun banden met particulieren de drie landstalen te gebruiken waarvan deze gebruik hebben gemaakt. De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing opgesteld is in het Nederlands en het Frans. Zij wijst erop dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 11 december 2009 opgesteld werd in het Nederlands, waardoor in toepassing van artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken de verwerende partij uitsluitend in het Nederlands had dienen te antwoorden.

Uit voormelde uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de bestreden beslissing doelt op de eerste bestreden beslissing, daar zij de beslissing beoogt die antwoordt op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 oktober 2009, heeft ingediend in het Nederlands.

Artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De beslissing waarbij op de aanvraag van de verzoekende partij werd geantwoord, gaat uit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dus van een “centrale dienst”. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in haar middel heeft zij kennis gekregen van de motieven van de eerste bestreden beslissing in het Nederlands. De verzoekende partij gaat er echter verkeerdelijk van uit dat de eerste bestreden beslissing ook opgesteld is in het Frans, terwijl de verwerende partij conform de taalwetgeving exclusief in het Nederlands had dienen te antwoorden. De verzoekende partij voegt als eerste bestreden beslissing bij haar verzoekschrift enkel een beslissing bij die opgesteld is in het Nederlands, ook in het administratief dossier bevindt zich enkel een beslissing tot weigering van de aanvraag van 29 oktober 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, opgesteld in het Nederlands. De akte van kennisgeving, die *in casu* is opgesteld in de Franse taal, is immers niet de beslissing tot weigering van de aanvraag van 29 oktober 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde de *in casu* eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg heeft de centrale dienst, zijnde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gebruik gemaakt van de taal waarvan de verzoekende partij zich heeft bediend bij het indienen van haar aanvraag.

Enkel de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst, gericht aan de burgemeester van Verviers (Frans taalgebied), waar de verzoekende partij woonachtig is (zoals blijkt uit de aanvraag van 29 oktober 2009 en het politieonderzoek van 27 januari 2010), om de burgemeester te informeren dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt verworpen en hem te verzoeken de beslissing aan de verzoekende partij ter kennis te brengen, zijn opgesteld in het Frans.

Artikel 39, §2 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

Bijgevolg werden deze instructies correct in het Frans opgesteld.

De verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 39, §2 en artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken.

3.3. De verzoekende partij is van mening dat de eerste bestreden beslissing eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering schendt, waarna zij een theoretische uiteenzetting geeft van de motiveringsplicht en betoogt dat de verwerende partij *in casu*

geen rekening heeft gehouden met alle geleverde inspanningen van de verzoekende partij sinds haar aankomst op het Belgische grondgebied teneinde haar situatie te regulariseren en de verschillende stappen die zij ondernam om werk te vinden. De verzoekende partij wijst erop dat zij aan haar regularisatieaanvraag een arbeidscontract voegde zodat de aanvraag essentieel gegrond was op artikel 2.8B van de instructies van 19 juli 2009. Zij meent dat de verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur schendt die haar opleggen om het geheel van de elementen aangebracht door de verzoekende partij te onderzoeken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers gewezen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructies van 19 juli 2009. Voorts wordt erop gewezen dat de voormelde instructies vernietigd werden door de Raad van State en dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernoemde instructies te blijven toepassen. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich beroept op criterium 2.8A van de vernietigde instructies, doch dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet kan aantonen in België te verblijven sinds 31 maart 2007, dat de verzoekende partij zich dan ook niet kan beroepen op een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar in België en dus geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A. Betreffende de lokale verankering, wordt gemotiveerd dat dit niets af doet aan de voorwaarden van de instructies. Betreffende het criterium 2.8B kan in de motieven worden gelezen dat de verzoekende partij een arbeidscontract voorlegt, doch dat dit geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract betreft daar het niet gedateerd is en dat er aldus niet met zekerheid kan gesteld worden dat de arbeidsovereenkomst tijdens de voorziene periode, die blijkt uit de instructies van 19 juli 2009 en het vademecum, van 15 september 2009 tot 15 december 2009 werd opgemaakt, zodat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor punt 2.8B van de vernietigde instructies. Betreffende het argument dat zij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, wordt gemotiveerd dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de wetgeving.

De motivering gaat concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans eerste bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag van 29 oktober 2009 heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009 en dat zij in voornoemde aanvraag wees op het feit dat zij voldoet aan criterium 2.8A van de voornoemde instructie en als documenten bijgevoegde: kopie van het paspoort, aanvraag als werknemer van een andere nationaliteit, een arbeidscontract, verklaringen van derden die de verzoekende partij kennen sinds 2004, huurcontract sinds november 2009, een inschrijvingsattest (lessen Frans) en aanbevelingsbrieven. In een brief toegevoegd aan de aanvraag, ondertekend door de verzoekende partij, verklaart de verzoekende partij werkwilleg te zijn, mensen te kennen die haar willen aannemen alsook dat zij garandeert altijd de openbare orde te zullen respecteren.

De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij alle voormelde ingeroepen elementen wel degelijk in rekening nam, onderzocht en daaromtrent motiveerde, doch deze niet weerhield wegens de opgegeven redenen, en dit als volgt:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen.

Bovendien hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Volgens de advocaat van betrokkene zou betrokkene sinds 2004 in België verblijven. Echter, uit het P.V. met nummer DK95/000120/2011 (d.d. 11.03.2011) blijkt dat betrokkene aan de politie van de zone Weser-Göhl heeft verklaard dat hij sinds eind 2008 in België verblijft. Hij verklaart daarnaast ook dat hij in Italië geweest is en daar een asielaanvraag heeft ingediend in 2009. Bovendien werd betrokkene opgepakt in het station te Aken (Duitsland), waarna het hierbovenvermelde P.V. werd opgesteld. Omwille van bovenstaande elementen kan betrokkene zich niet beroepen op een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar in België. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene legt getuigenverklaringen voor, heeft zich ingeschreven voor Franse lessen, legt een (ongedateerd) arbeidscontract bij SOFIA BVBA voor en zou dus werkwilleg zijn), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

Indien betrokkene met bovenvermeld arbeidscontract zich had willen beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, dient vermeld te worden dat om hierop aanspraak te kunnen maken, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij SOFIA BVBA voor de duur van 12 maanden. Echter, het arbeidscontract dat hij voorlegt, is ongedateerd. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te kunnen komen, dient betrokkene een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. De instructies van 19.07.2009 vermelden immers het volgende: "Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen" en verder "In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009". In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt dit verder toegelicht: "Oncfer (in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.dB' moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd

tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld. Aangezien het arbeidscontract van betrokkene niet gedateerd is, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de arbeidsovereenkomst tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 is opgemaakt. Hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met al haar inspanningen sinds haar verblijf in België om haar situatie te regulariseren, doch blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen met welke inspanningen die zij leverde en die zij heeft aangehaald en aangetoond ter gelegenheid van haar aanvraag van 29 oktober 2009 de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de motieven *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen”* foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Met de stelling dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden dat zij verschillende stappen heeft ondernomen om werk te vinden, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing. Immers motiveert de verwerende partij betreffende het voorlegde arbeidscontract en betreffende de werkwillegheid. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch toont zij aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Voorts toont de verzoekende partij niet aan welke andere stappen om werk te vinden zij zou hebben aangehaald in haar aanvraag en waarmee de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een arbeidscontract heeft voorgelegd zodat de aanvraag voornamelijk gebaseerd was op artikel 2.8B van de instructies van 19 juli 2009, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het door de verzoekende partij voorgelegde arbeidscontract werd beoordeeld in het licht van artikel 2.8B van de instructies van 19 juli 2009.

De verzoekende partij toont verder niet aan welke andere elementen die zij had ingeroepen in haar aanvraag de verwerende partij niet heeft onderzocht.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.6. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat de tweede bestreden beslissing tenslotte enkel een bevestigende beslissing is van de eerste en enkel algemeenheden bevat waardoor deze dubbel slecht gemotiveerd is daar deze geenszins de motivering van de eerste bestreden beslissing herneemt die haar bestaan motiveert en daar deze uiteindelijk een bevestigende beslissing betreft van de eerste bestreden beslissing die slecht gemotiveerd is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de verzoekende partij “*n’est pas en possession de son visa*” (vrije vertaling: is niet in het bezit van haar visum). De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststelling niet.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan op grond van de argumentatie worden aangenomen.

Waar de verzoekende partij meent dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ‘*mal*’ (vrije vertaling: slecht) gemotiveerd is, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom de motieven van de eerste bestreden beslissing, die haar op dezelfde dag werd betekend als het bevel om het grondgebied te verlaten, dienden hernomen te worden in de tweede bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen op 25 maart 2011. De verwerende partij heeft aldus geoordeeld dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging. Gelet op het feit dat er reeds een beslissing genomen was in deze aanvraag ziet de Raad geenszins in waarom de verwerende partij omtrent de weigering van deze aanvraag nogmaals zou moeten motiveren in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat, zoals blijkt uit de vaststellingen uit punt 3.3., de verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de eerste bestreden beslissing ‘slecht’ of verkeerd werd gemotiveerd, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten slecht is gemotiveerd daar dit een bevestigende beslissing is van de eerste bestreden beslissing die slecht gemotiveerd is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing een ‘*décision confirmative*’ (vrije vertaling: bevestigende beslissing) is van de eerste bestreden beslissing, kan zij niet gevolgd worden. Immers ziet de Raad niet in op welke wijze het jegens de verzoekende partij getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten daar zij niet aantoonde in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en zijn juridische grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, een bevestiging is van de beslissing tot weigering van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien, zelfs indien de tweede bestreden beslissing kan beschouwd worden als een bevestigende beslissing van de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen middelen heeft aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.8. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.9. Tenslotte meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen hiërarchie tussen de verschillende argumenten vestigt, waardoor kan besloten worden dat het geheel van de motieven de

beslissing schragen, dat aldus de vernietiging van een enkel motief leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen enkel motief wordt vernietigd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER